

μήνες μετά τη γέννησή του. Ας δούμε όμως αναλυτικά πώς διαδραματίστηκαν τα φρικιαστικά γεγονότα και όσα επακολούθησαν.

Θρίλερ με την ταυτότητα του θύματος

Ώρα 7:00 το πρωί της Τρίτης, 6 Ιανουαρίου 1931, ανήμερα της εορτής των Θεοφανίων. Ένα μικρό αγόρι, ο Γιάννης Γκαβές, επέστρεφε σπίτι του από μια γειτόνισσα στην οποία τον είχε στείλει η μητέρα του για να πάρει ένα μικρό μύλο για καφέ. Ενώ περπατούσε στην περιοχή Κοκκαλάδικα, κοντά στη γέφυρα Τρίμμυ στον Κηφισό, δύο τσουβάλια πεταμένα σε ένα ρηχό σημείο του ποταμού του κίνησαν την περιέργεια. Πλησιάζοντας όσο γινόταν, ξαφνιάστηκε και, όπως έλεγε αργότερα, τρομοκρατήθηκε: από ένα απ' τα σακιά εξείχε ένα ανθρώπινο χέρι.

Έφτασε τρέχοντας σπίτι κι άρχισε απέξω να φωνάζει τη μάνα του και να μιλάει για όσα είχε δει. Έσπευσαν τότε γρήγορα η μάνα κι ο πατέρας του παιδιού, που ήταν αγροφύλακας στην περιοχή, καθώς και γείτονες που είχαν ακούσει τις φωνές, και, πλησιάζοντας στην κοίτη του Κηφισού, είδαν κι αυτοί τα δυο τσουβάλια και το χέρι που εξείχε. Αμέσως κάλεσαν την τότε νεοσύστατη Αστυνομία Πόλεων και ακολούθησε μεγάλη κινητοποίηση, αφού στο σημείο έφτασαν αστυνομικοί της Γενικής Ασφάλειας, του τοπικού Αστυνομικού Τμήματος, καθώς και ο ιατροδικαστής, ενώ άρχισε επίσης να συρρέει πλήθος γειτόνων και περαστικών, που ήθελαν να δουν το φοβερό εύρημα.

Στο μεταξύ ο πατέρας του παιδιού, αγροφύλακας Νίκος Γκαβές, και δύο από τους περαστικούς, ο επιλοποιός Στέλιος Σαμαριτζής και ο ελαιοχρωματιστής Νίκος Νίκας, είχαν ήδη κατέβει από την όχθη στο σημείο με τα τσουβάλια, και τα περιεργάζονταν, περιμένοντας την άφιξη των αστυνομικών. Ο διοικητής της Ασφάλειας Αριστοτέλης Κουτσουμάρης και δύο αξιωματικοί του άνοιξαν τελικά τα σακιά και αντίκρισαν το αποτρόπαιο θέαμα: στο ένα τσουβάλι βρέθηκαν τα δύο πόδια και το ένα χέρι και στο δεύτερο το υπόλοιπο σώμα.

Σύμφωνα με τα ρεπορτάζ των συναδέλφων της εποχής, ο Κουτσουμάρης έλεγε και ξανάλεγε: «Πρωτοφανές έγκλημα που τελέσθηκε με πρωτοφανή αγριότητα από κακούργους!». Αλλά και ο καθηγητής της ιατροδικαστικής Ιωάννης Γεωργιάδης, βλέποντας το κομματιασμένο πτώμα, έκανε τις ίδιες διαπιστώσεις. Με άμεση εντολή του διοικητή η διαμελισμένη σορός μεταφέρθηκε στο νεκροτομείο της Αθήνας, για τη διενέργεια νεκροψίας και νεκροτομής. Αξίζει εδώ να αναφερθεί πως μέχρι την ώρα της παραλαβής της σορού είχε σημειωθεί πρωτοφανής πολυκοσμία, καθώς όποιος περνούσε από τη γέφυρα Τρίμμυ στεκόταν να δει το περίεργο εύρημα, ενώ η φαντασία όλων οργιάζε και διατυπώνονταν διάφορες εικασίες για το τι μπορεί να είχε συμβεί.

Στο νεκροτομείο ο καθηγητής Γεωργιάδης και ο επιμελητής του Γρηγόρης Κάτσας άρχισαν τη νεκροψία και τη νεκροτομή, και σε κάποια φάση ο καθηγητής γύρισε προς τους παρευρισκόμενους αστυνομικούς, δημοσιογράφους και άλλους λέγοντας: «Ο Θεός να με βγάλει ψεύτη... Τα μέλη είναι τόσο τεχνικά αποχωρισμένα, ώστε να σου δημιουργούν την εντύπωση ότι αυτό πρέπει να είναι έργο χειρουργού! Εύχομαι να βγω ψεύτης!». Είχε εκφράσει μάλιστα φόβο ότι, αν δε συλλαμβανόταν ο δράστης, ίσως ακολουθούσε κι άλλο ή κι άλλα τρομακτικά περιστατικά, ενθυμούμενος τον αποκαλούμενο «Χασάπη του Ντύσοελντορφ» Πέτερ Κιούρτεν, που είχε σκοτώσει και τεμαχίσει δεκαπέντε άτομα σε διάστημα δύο ετών.

Κατά τη νεκροψία και νεκροτομή ο καθηγητής Γεωργιάδης διαπίστωσε ότι το θύμα έφερε δύο τραύματα από πυροβόλο όπλο στο κεφάλι σχεδόν εξ επαφής, το ένα στο πίσω μέρος του κρανίου, στο ινιακό οστό. Επίσης έφερε αλλεπάλληλα τραύματα σε διάφορα σημεία του σώματός του, που προκλήθηκαν με μαχαίρι (τριάντα μαχαιριές). Οι δράστες είχαν προσπαθήσει να κάψουν το πτώμα για να αλλοιώσουν τα χαρακτηριστικά του ή και να το εξαφανίσουν, χωρίς αποτέλεσμα. Κάποια από τα εγκαύματα είχαν προκληθεί ενώ το θύμα βρισκόταν εν ζωή, ενώ άλλα ήταν μεταθανάτια.

Από την πλευρά της, η Αστυνομία είχε αρχίσει συντονισμένες έρευνες, που στρέφονταν ταυτόχρονα προς δύο κατευθύνσεις: πρώτον, την εξακρίβωση της ταυτότητας του θύματος, και, δεύτερον, την εξιχνίαση του φρικιαστικού εγκλήματος και τη σύλληψη των δραστών. Έτσι, αμέσως μετά την ανεύρεση του πτώματος κλήθηκαν στην Ασφάλεια ο αγροφύλακας, ο επιλοποιός και ο ελαιοχρωματιστής, οι οποίοι κατέθεσαν πως δε γνώριζαν τίποτα για την ταυτότητα του δολοφονημένου. Κι άλλα άτομα μετέβησαν στο νεκροτομείο προς αναγνώριση, αλλά χωρίς αποτέλεσμα, ενώ η επισταμένη έρευνα της εγκληματολογικής υπηρεσίας απέβη επίσης άκαρπη, καθώς το θύμα δεν είχε σημειωθεί (δεν είχε απασχολήσει δηλαδή τις αρχές στο παρελθόν με κάποιο αδίκημα), οπότε ούτε τα δακτυλικά αποτυπώματα βοήθησαν. Έγινε εξάλλου έρευνα και στις εξαφανίσεις προσώπων εκείνης της περιόδου, και πάλι χωρίς αποτέλεσμα.

Μετά την τακτοποίηση του πτώματος, η Αστυνομία έδωσε στη δημοσιότητα φωτογραφία και καλούσε όποιον γνώριζε κάτι για τον εικονιζόμενο να σπεύσει στο νεκροτομείο για να βοηθήσει τις αρχές. Σε κάποια φάση, οι αρμόδιοι πίστεψαν πως βρίσκονταν κοντά στην αναγνώριση και ότι ο δολοφονημένος ήταν πιθανόν ένας άντρας ονόματι Φώτης Καρανικόλας, που είχε εξαφανισθεί από τις Κουκουβάουνες της Αττικής.

Η σύζυγός του έφτασε έντρομη και σε κακό χάλι στο νεκροτομείο, προκειμένου να διαπιστώσει αν αυτός που είχε δει στις εφημερίδες και έμοιαζε κάπως με τον άντρα της ήταν πράγματι εκείνος. Όταν όμως πλησίασε το πτώμα, πήρε βαθιά ανάσα και είπε: «Όχι, δεν είναι ο άντρας μου». Αυτό επιβεβαίωσε και ο αδελφός του Καρανικόλα, που βρέθηκε στο νεκροτομείο την ίδια ώρα.

Ωστόσο, ένας ανθυπομοίραρχος της τότε Χωροφυλακής, ο Κώστας Ταρπακόπουλος, είδε επίσης τη φωτογραφία στις εφημερίδες και του φάνηκε πως κάπου γνώριζε τον εικονιζόμενο. Πήγε κι αυτός στο νεκροτομείο και, βλέποντας τη σορό, είπε πως πιθανότατα επρόκειτο για τον εργολάβο Δημήτρη Αθανασόπουλο.

Επειδή όμως δεν ήταν εκατό τοις εκατό σίγουρος, ζήτησε από τους αστυνομικούς να φωνάξουν για αναγνώριση δυο φίλους του εργολάβου, τον χειρουργό Αποστόλη Καρτσώνη και τον Αντώνη Γυφτιά, συνεταιίρο του. Στο νεκροτομείο ήρθαν τελικά ο γιατρός και ο Σπύρος Γυφτιάς, αδελφός του Αντώνη, οι οποίοι αναγνώρισαν αμέσως το πτώμα χωρίς δισταγμό, λέγοντας με βεβαιότητα πως ο νεκρός ήταν ο Αθανασόπουλος. Μάλιστα, ο Καρτσώνης έδειξε στους αστυνομικούς παλιό τραύμα που έφερε ο δολοφονημένος, από τότε που είχε πέσει θύμα ληστείας στην περιοχή του Πρώτου Νεκροταφείου και ο ληστής τον είχε τραυματίσει με μαχαίρι στην ωμοπλάτη – τα τραύματα τα είχε ράψει ο ίδιος ο Καρτσώνης στην κλινική που διατηρούσε στην οδό Γερανίου, στην περιοχή της Ομόνοιας.

(ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ)

έμειναν μόνο δέκα χρόνια στη φυλακή. Πριν προχωρήσω στην αναλυτική παράθεση των λεπτομερειών της υπόθεσης, ας δούμε την ταυτότητα των πρωταγωνιστών.

Δράστες ήταν οι:

- **Σοφία Κάστρου-Αθανασοπούλου**, είκοσι δύο χρόνων, νοικοκυρά, σύζυγος του Αθανασόπουλου. Τη φώναζαν Φούλα και είχε γεννηθεί το 1908 στην Κεφαλλονιά. Επρόκειτο για μια πανέμορφη γυναίκα –εκπάγλου καλλονής, όπως έλεγαν τότε–, που ακόμα και ο διευθυντής των φυλακών αγάπησε παράφορα και ήθελε να την παντρευτεί.
- **Άριεμης Κάστρου** (γνωστή και ως Τέμις ή Ντέμμη), σύζυγος Γεωργίου, σαράντα πέντε χρόνων, μοδίστρα, μάνα της Φούλας και πεθερά του θύματος. Είχε γεννηθεί το 1886, κι αυτή στην Κεφαλλονιά.
- **Δημήτρης Μοσκιός του Περικλή**, δεκαοκτώ χρόνων, ανιψιός της Ντέμης. Είχε γεννηθεί το 1913, κι αυτός στην Κεφαλλονιά.
- **Γιαννούλα Μπέλλου του Χρήστου**, τριάντα πέντε χρόνων, από την Ήπειρο, οικιακή βοηθός. Είχε γεννηθεί το 1896.

Το τραγικό θύμα ήταν:

- Ο **Δημήτρης Αθανασόπουλος**, τριάντα πέντε χρόνων, εργολάβος οικοδομών και διαφόρων άλλων έργων. Μίμη τον φώναζαν και είχε γεννηθεί το 1895 στο χωριό Αναβρυτός της Αρκαδίας, το οποίο μέχρι το 1927 λεγόταν Γαρδίκι. Το ζεύγος είχε αποκτήσει και τέσσερα παιδιά, από τα οποία το πρώτο (ένα κοριτσάκι) πέθανε λίγους